

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **S. O.**, narozeného dne X
státní příslušnost: Uzbekistán
bytem X

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2021, čj. CPR-14433-3/ČJ-2021-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 23. 4. 2021, čj. KRPA-100685-15/ČJ-2021-000022-SV,

podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR byl podle § 118 odst. 1 téhož zákona stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Odvolání žalobce zamítla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 7. 6. 2021, čj. CPR-14433-3/ČJ-2021-930310-V243, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě nepopřel správnost skutkových a právních závěrů žalované. Namítl však nepřiměřenost délky uloženého správního vyhoštění. Podle žalobce jeho porušení zmírňuje polehčující okolnost, že byl v zoufalé životní situaci - finanční krizi, a musel z peněz za vykonanou práci v ČR živit širokou rodinu žijící v jeho vlasti. Správní orgány tuto skutečnost podle žalobce nedostatečně zohlednily a délka vyhoštění tak byla stanovena v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Správní orgány ani nepřihlédly k dosavadní bezúhonnosti žalobce, k jeho doznání a spolupráci se správními orgány, jakož i k tomu, že žalobce provedl hlubokou sebereflexi a sám motivoval zahájení správního řízení o vyhoštění. Dále napadené rozhodnutí neobsahuje zdůvodnění aplikovaného postihu. Rozhodnutí správních orgánů jsou proto nepřezkoumatelná.
5. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Je přesvědčena, že se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce v řízení. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K projednání věci nařídil soud na den 16. 8. 2021 ústní jednání, neboť žalobce výslovně tento způsob projednání věci požadoval. Dne 3. 8. 2021 soud obdržel přípis žalované z téhož dne, kterým se z jednání omluvila z důvodu nemožnosti zajistit účast příslušného pracovníka na jednání v uvedený den, aniž by požadovala odročení jednání na jiný termín, a plně odkázala na své písemné stanovisko k žalobě. V den jednání se k soudu nedostavil žalobce ani jeho zástupce, a to bez předchozí řádné a včasné omluvy. Soud proto postupoval podle § 49 odst. 3 s. ř. s., tj. věc projednal a skončil bez účasti řádně předvolaných účastníků řízení, neboť neshledal důležité důvody pro odročení věci podle § 50 odst. 1 téhož zákona (nebylo např. potřeba před soudem provádět žádné důkazy a takové důkazy žalobce ani v žalobě nenavrhoval).

8. Po zhodnocení žalobních námitek v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci, dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se dne 23. 4. 2021 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a uvedl, že se na území ČR nachází neoprávněně. Současně správnímu orgánu I. stupně předal svou žádost o zahájení řízení o správní vyhoštění, sepsanou jeho právním zástupcem. Správní orgán I. stupně téhož dne žalobce zajistil, neboť po ztotožnění žalobce a lustraci v příslušných databázích vznikly pochybnosti o oprávněnosti jeho pobytu na území ČR.
10. Téhož dne 23. 4. 2021 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění, a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
11. Ze správního spisu soud dále zjistil, že správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění žalobce vyslechl dne 23. 4. 2021. Z protokolu o tomto výsledku vyplynulo, že žalobce na území ČR přicestoval dne 10. 1. 2020 z Litevské republiky, přičemž měl biometrický cestovní doklad a litevské vízum s platností do 13. 11. 2020. Ode dne 10. 1. 2020 byl žalobce stále v ČR. Do Litvy vycestoval z vlasti za účelem získání práce, a poté, co tam práci nesehnal, přicestoval hledat práci do ČR. V ČR pracoval jako brigádník na stavbách za mzdu 6.000 Kč měsíčně, a to bez povolení k zaměstnání; žalobce přitom ví, že v ČR nemůže bez povolení pracovat. Žalobce v ČR o povolení k pobytu nežádal. Je si vědom svého neoprávněného pobytu zde, avšak začala pandemie COVID-19, proto v ČR zůstal. Do vlasti nevycestoval, neboť neměl peníze na vycestování. Žalobce nevěděl, že mohl na území ČR setrvat nejdéle do 16. 7. 2020 v důsledku sdělení Ministerstva vnitra ČR, vydaného v souvislosti s pandemií. Do vlasti se vrátí letecky, za tím účelem si půjčí peníze nebo snad i nějaké vydělá.
12. Žalobce dále o své osobě uvedl, že je ženatý a má 2 děti, se kterými žije v zemi původu v rodinném domě, má se proto kam vrátit. Žijí s nimi i žalobcovi rodiče. Nyní bydlí v Praze v bytě u svého krajana, přesnou adresu však nezná; adresu svého pobytu nikde nehlásil, ale ví, že je to jeho povinnost. V ČR nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU, nemá zde žádné vazby, majetek ani závazky či pohledávky. Vůči nikomu na území ČR nemá vyživovací povinnost; není zde ani osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu v ČR bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Zdravotní pojištění v ČR nemá, jeho zdravotní stav je dobrý. Trestnou činnost v ČR nepáchal. Žalobce nezná žádnou překážku, pro kterou by nemohl vycestovat zpět do vlasti; vycestuje dobrovolně; ve vlasti mu nic nehrozí a nemá problém se tam vrátit. V případě potřeby zasílání písemností v souvislosti s tímto řízením uvedl, že žádnou adresu pro doručování písemností nemá.
13. Správní orgán I. stupně si pro své rozhodnutí vyžádal též závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování žalobce zpět do vlasti podle § 120a zákona o pobytu cizinců. Závazné stanovisko. Ministerstvo vnitra ČR vydalo dne 23. 4. 2021 závazné stanovisko ev. č. ZS51997, podle kterého je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
14. Ze správního spisu dále vyplynulo, že dne 23. 4. 2021 byla žalobci poskytnuta možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Žalobce přitom uvedl, že se s podklady seznámit nepožaduje a nenavrhuje žádné jejich doplnění.
15. Poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 23. 4. 2021, neboť bylo prokázáno, že se žalobce od 17. 7. 2020 do 23. 4. 2021 (281 dní) nacházel na území ČR neoprávněně, a současně bylo zjištěno, že jeho vycestování do vlasti je možné.

Vycházel přitom zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, z výsledku databáze daktyloskopických karet (AFIS), z úředních záznamů založených ve spisu, zejména z úředního záznamu o zajištění žalobce ze dne 23. 4. 2021, z protokolu o výsledku žalby ze dne 23. 4. 2021, ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR č. ZS51997 ze dne 23. 4. 2021 a podkladových materiálů, z nichž vycházelo dané ministerstvo při vypracování závazného stanoviska, a konečně také z dalších podkladů a spisového materiálu vedeného ve věci žalobce pod čj. KRPA-100685-5/ČJ-2021-000022-SV, resp. sp. zn. KRPA-100685/ČJ-2021-000022-SV.

16. Správní orgán I. stupně se zabýval též přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž na základě jednoznačně specifikovaných důvodů dospěl k závěru, že vyhoštěním k žádnému nepřiměřenému zásahu nedojde. K uložené době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU (2 roky), správní orgán I. stupně uvedl na str. 8 svého rozhodnutí, že ji v rámci daného zákonného rozmezí (do 5 let) ukládá s ohledem na délku a závažnost neoprávněného pobytu, dále s ohledem na to, že žalobce za celou dobu pobývání na území ČR nijak legalizaci svého pobytu neřešil, a rovněž z důvodu výkonu práce v ČR bez pracovního povolení a pobývání v ČR bez platného zdravotního pojištění; správní orgán I. stupně na str. 3 svého rozhodnutí v souvislosti s uvedenými porušeními ze strany žalobce konstatoval, že žalobce zjevně nerespektuje zákony ČR. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o tom, že po vycestování z ČR může po uplynutí poloviny sazby vyhoštění požádat o zkrácení doby vyhoštění podle § 122 zákona o pobytu cizinců.
17. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.
18. Žalovaná odvolání žalobce zamítla. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně dospěl ke správným skutkovým a právním závěrům, a to na základě dostatečných podkladů založených ve správním spise. Podle žalované je uložena délka správního vyhoštění přiměřená a odpovídá charakteru a době porušení právních předpisů ČR, a to i po zohlednění skutečnosti, že ze strany žalobce šlo o první porušení zákona ČR a ke správnímu orgánu se dostavil dobrovolně. Žalovaná naopak nemohla odhlédnout od skutečnosti, která vyplynula z výsledku žalobce, že do ČR přijel za prací, aniž by k tomu měl příslušná oprávnění. Připomněla, že stanovení délky vyhoštění spadá do diskreční pravomoci správního orgánu I. stupně, přičemž dle žalované uložena doba 2 roky je v zákonných mezích a odpovídá požadavkům § 2 odst. 4 správního řádu.
19. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
21. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout

ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

22. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsáním právním závěrům.
23. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období od 17. 7. 2020 do 23. 4. 2021, tj. ode dne, kdy skončila tzv. toleranční lhůta stanovená ČR cizincům pro vycestování po ukončení nouzového stavu dne 17. 5. 2020, a to na základě sdělení Ministerstva vnitra ČR, do dne, kdy se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, kde byl identifikován a zajištěn. Důvodem vydání obou rozhodnutí správních orgánů v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v uvedeném období.
24. Žalobce však brojil proti nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění. Nepřiměřenost namítá proto, že se domnívá, že v jeho případě existuje řada polehčujících okolností, které měly vést k mírnějšímu opatření.
25. Soud k tomu předně uvádí následující. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je úvodem třeba zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
26. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – NSS - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Soud takové pochybení na straně žalované, ani správního orgánu I. stupně však neshledal. Délka správního vyhoštění byla stanovena na dobu 2 roky. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí. Uložení vyhoštění v této délce odůvodnily správní orgány zejména tím, že žalobce se dopustil protiprávního jednání vědomě, a to po dobu 281 dnů (přes 9 měsíců), přičemž nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu v ČR. Současně je z jeho celkového jednání v ČR zřejmé, že nerespektuje právní řád ČR (nelegální práce, absence zdravotního pojištění, nenahlášení pobytu). Žalovaná uvedla, že uvedená délka vyhoštění je dle jejího hodnocení přiměřená i s ohledem na skutečnost, že jde o první porušení zákona ČR žalobcem a žalobce se správními orgány spolupracoval.
27. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je zcela dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je evidentní, že tvrzené tíživé okolnosti žalobce vžaly na vědomí, neshledaly je však relevantní pro stanovení délky ukládaného správního vyhoštění,

neboť v dané věci převážila závažnost a délka trvání protiprávního jednání žalobce. V případě ukládání správního vyhoštění se přitom nezkoumají pohnutky ani zavinění cizince, i když soud připouští, že za určitých okolností lze tyto skutečnosti hodnotit jako polehčující (anebo přitěžující), to však zcela závisí na konkrétních specifických okolnostech toho kterého případu.

28. Žalobce své protiprávní jednání spočívající ve více než 11 měsících trvajícím nelegálnímu pobytu v ČR jednoznačně odůvodňoval ekonomickými problémy. Ač soud lidsky těmto pohnutkám rozumí, nelze je za daných okolností případu žalobce považovat za polehčující okolnost, nebo takovou okolnost, která by měla mít výjimečně vliv na stanovení kratší doby správního vyhoštění, či dokonce k přijetí jiného opatření vůči žalobci.
29. Předně je nutno k tomu uvést, že do dané situace nelegálního pobytu se žalobce dostal sám svým nedostatečně bdělým jednáním, žalobce je přitom dospělou a svéprávnou osobou. Jak vyplynulo z jeho výpovědi, svého nelegálního pobytu v ČR si byl moc dobře vědom, přesto neměl snahu legalizaci svého pobytu jakkoliv řešit a zřejmě spoléhal na to, že nebude odhalen. Žalobce přitom neuvedl, jaké okolnosti mu bránily požádat v ČR o příslušná povolení k pobytu i k výkonu výdělečné činnosti. V daném případě mu totiž není vytýkáno, že chtěl pracovat a uživit sebe i (celou) svou rodinu, která je v zemi jeho původu, ale skutečnost, že tak chtěl činit v rozporu se zákony ČR, přestože si byl prokazatelně vědom, že tím porušuje zákony ČR. Nad rámec nezbytně nutného dále soud upozorňuje, že argumentaci „*tíživou finanční situací*“ žalobce uplatnil poprvé až v žalobě, což spíše ukazuje na účelovost procesní strategie žalobce.
30. Pokud dále žalobce argumentoval svým dobrým zdravotním stavem, o to více je pak jeho argumentace vnitřně rozporná, neboť ani po této stránce mu nic nebránilo v tom, aby se o legalizaci svého pobytu v ČR alespoň pokusil. Argument nižšího vzdělání či původu z chudších poměrů, který žalobce rovněž namítal jako okolnosti v jeho prospěch, přitom zde neobstojí; nižší vzdělání ani chudší poměry nemohou samy o sobě omlouvat porušování zákonů ČR jak jejími občany, tak ani cizinci nacházejícími se na území. Nadto ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl od počátku správního řízení (resp. již od 22. 4. 2021) zastoupen advokátem, tj. byl evidentně schopen si zajistit kvalifikovanou právní pomoc, přičemž neuvedl žádného důvodu, proč tak neučinil již dříve, např. v době, kdy se na území členských států EU nacházel ještě legálně, aby mu mohl advokát kvalifikovaně pomoci s legalizací jeho pobytu. Tyto námitky tak musel soud jednoznačně zamítnout jako nedůvodné.
31. Jde-li o následnou lítost žalobce nad jeho protiprávním jednáním, dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu z důvodu vyřešení takto nastalé životní situace, a jeho vůli dobrovolného návratu do vlasti, tyto okolnosti správní orgány jednoznačně hodnotily ve prospěch žalobce, což vyplývá z odůvodnění obou jejich rozhodnutí, jejichž shrnutí soud již uvedl na jiném místě výše a pro stručnost na ně odkazuje. Tyto skutečnosti tak vedly k tomu, že žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění v maximální možné míře, ale v délce, která byla přiměřená okolnostem jeho případu a správní praxi žalované v obdobných věcech. Jako takové však neměly jakkoliv potenciál protiprávní jednání žalobce zhojit.
32. Správní orgány současně též přihlédly ve prospěch žalobce k tomu, že u žalobce bylo toto protiprávní jednání zjištěno poprvé. Pokud však naopak k tíži žalobce vyhodnotily, že žalobce kromě svého nelegálního pobytu též v ČR nelegálně pracoval, a dopouštěl se tak dalších porušení zákonů ČR, nelze se takovému hodnocení jakkoliv divit, či jej považovat za nespravedlivé. Soud k tomu nadto upozorňuje, že žalobce dokonce i během svého výslechu

uváděl, že na své případné nucené vycestování s ČR „si nějaké peníze vydělá nebo půjčí a vycestuje“ (viz závěr odpovědi žalobce na třetí otázku na str. 4 protokolu o výsledku), tj. i v rámci samotného řízení o správním vyhoštění zde vyplynuly indicie o tom, že žalobce nehodlá své protiprávní jednání zanechat ani za těchto okolností. Z tohoto pohledu se tak jeho lítost nad vytykaným protiprávním jednáním jeví soudu spíše jako účelová pouze s cílem dosáhnout co nejkratšího opatření.

33. Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, což mnohokrát ve své judikatuře konstatoval NSS, zejména v notoricky známém rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, na který ostatně odkazoval již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí. V daném případě tedy protiprávní jednání žalobce trvající bezmála rok, a správní vyhoštění (tedy zákaz vstupu žalobce na území ČR) v délce dvou let. Soud přitom připomíná, že správní vyhoštění má za cíl taktéž dostatečně odradit cizince od dalšího porušování právních předpisů ČR, tj. musí být natolik citelným zásahem, aby se lakonicky řečeno cizinci takové porušování právních předpisů (zde neexistence povolení k pobytu) pro příště již „nevyplatilo“. K tomu, aby takový zásah nebyl nepřiměřený, např. z hlediska rodinných či jiných soukromých, kulturních a sociálních vazeb, slouží korektiv testu proporcionality, stanovený v § 174a zákona o pobytu cizinců (případně soudně dotvořený judikaturou NSS, Ústavního soudu či Evropského soudu pro lidská práva), přičemž u žalobce žádné takové vazby zjištěny nebyly; žalobce je netvrdil, a to ani v průběhu řízení před soudem. Správní orgány obou stupňů tak správně vyhodnotily, že z hlediska zjištěných skutečností, zejména s ohledem na neexistenci žádných vazeb na ČR, a naopak na existenci veškerých vazeb v zemi původu, nebude vyhoštění žalobce na dva roky nepřiměřené. Tomu odpovídá jak zjištěné skutkové okolnosti případu žalobce, tak shromážděný spisový materiál.
34. S ohledem na výše uvedené proto soud nemůže přisvědčit žalobci v tom, že by v daném případě bylo uložené vyhoštění v délce 2 let nepřiměřené a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, a soud se se závěry žalované v této otázce zcela ztotožnil a odkazuje na ně. Žalobní námitky žalobce přitom dle názoru soudu nijak neodůvodnily nutnost tyto závěry zpochybnit.
35. Soud dále neshledal ani porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a zcela přezkoumatelným způsobem argumentovaly k jednotlivým kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců.

IV. Závěr a náklady řízení

36. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně